

Arrest

nr. 189 418 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Bawli, een subdorp van Sultanpur, district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. U bent Tadzjiek van origine.

U werkte sinds 2008 op de luchthaven van Kandahar voor het constructiebedrijf Contrack, samen met uw twee broers. In 2013 ontdekten Q.S.R., een dorpeling, en uw neef van vaderskant, Q.J., dat jullie op de luchthaven werkten. Toen uw broer dat jaar naar huis ging op verlof werd uw huis aangevallen door de taliban. Ze sloegen uw vader en namen uw broer meer, die tot op de dag van vandaag spoorloos is. Ze zeiden tegen uw vader dat ze u en uw andere broer zouden doden als ze jullie vonden. U en uw andere broer waren op dat moment aanwezig op de luchthaven. Enkele dagen na het incident werden jullie door jullie vader op de hoogte gesteld van het gebeurde. U nam ontslag en u vluchtte samen met uw broer het land uit. U vertrok vermoedelijk in februari 2013. Omdat u onder meer 13 maanden in een

Griekse gevangenis doorbracht kwam u pas op 21 juli 2015 in België aan, waar u de volgende dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielrelaas dient u volgende documenten in: een kopie van uw taskara, een appreciatiebrief van het bedrijf Contrack, uw ontslagbrief bij Contrack en de enveloppe waarin deze documenten verstuurd werden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Sultanur in het district Surkh Rod. Uw verklaringen zijn immers niet doorleefd en uw kennis vertoont opmerkelijke lacunes.

Tijdens het gehoor wordt u gevraagd om de dossierbehandelaar rond te leiden in Sultanpur. Hierop antwoordt u dat er twee dorpen met dezelfde naam zijn, een hogere en een lagere en vraagt u wat u nog moet zeggen (CGVS, p. 13). Vervolgens wordt u gevraagd wat u kunt zeggen over de regio waar u vandaan komt. Hierop antwoordt u: 'zoals wat?' (CGVS, p. 13). Er wordt u gezegd dat u uw hele leven in de regio van Sultanpur gewoond hebt dus dat u daar toch iets over moet kunnen vertellen. Daarop zegt u dat er aan de linkerkant van uw gebied een woestijn ligt genaamd Sheikh Mesri, voor uw gebied een weg naar Khogiani en wat andere dorpen ook. U noemt Koshkak, Khair Abad en Balabagh (CGVS, p. 13). Dit is echter een zeer summiere omschrijving van de regio waar u volgens uw verklaringen zou zijn geboren en getogen. Daarna wordt u specifiek gevraagd om te vertellen over uw dorp. Hierover verklaart u dat u niet veel kunt vertellen en dat er voor uw huis een weg is en ook een benzinepomp (CGVS, p. 13). U wordt er opnieuw op gewezen dat u heel uw leven daar gewoond hebt dus dat u toch meer zou moeten kunnen vertellen. U antwoordt: 'er is geen bekende plaats die ik kan benoemen voor jou, er is de woestijn waar mensen hun dieren mee naartoe namen en bezig waren met de landbouw. Ik ben naar de omliggende dorpen geweest. Buiten huizen en velden is er niks speciaals dat ik je kan vertellen' (CGVS, p. 13). Gevraagd wat u kunt vertellen over winkels, scholen, hospitalen en moskeeën in uw dorp antwoordt u opnieuw bijzonder summier: 'In ons dorp was er een kleine moskee waar ik ging studeren. In Koshkak dorp is er een school en een moskee. Dan zijn er velden, niks specifiek dat ik je kan vertellen' (CGVS, p. 13). Over belangrijke mensen in uw dorp of regio kunt u enkel de malik (dorpshoofd), Z. benoemen en de malik van een ander dorp, H.K.. Meer kunt u over deze mensen niet zeggen. Gevraagd naar belangrijke plaatsen in het gebied rond Sultanpur kunt u enkel een waterbron in Chesma vermelden. U zegt er echter ook bij dat u daar zelf nooit bent geweest (CGVS, p. 14). Voor het overige stelt u dat er geen belangrijke plaatsen zijn. Wanneer wordt doorgevraagd vermeldt u nog een schrijn in Moi Mubarak. Buiten de naam kunt u hier echter ook geen verdere info over geven (CGVS, p. 14). Over Sultanpur zelf zegt u dat er een politiestation is, een middelbare school, een hospitaal, markten en het districtskantoor (CGVS, p. 14). Gevraagd naar details over deze plaatsen

blijkt u hier echter niets over te weten. Uw verklaring hiervoor is: 'dit zijn de plaatsen, ik liep niet zoveel rond' (CGVS, p. 14). U weet wel dat er een moskee in Sultanpur is maar wist niet of die ooit vernield geweest is (CGVS, p. 15). Nochtans beschikt het CGVS over info waaruit blijkt dat de moskee in Sultanpur in 2002 door Amerikaanse bombardementen vernield werd. Hoewel u toen pas elf jaar was mag toch verwacht worden dat u hierover iets zou weten. Later in het gehoor wordt u gevraagd of er nog andere plaatsen zijn in uw regio waar u naartoe ging en waar u over kunt vertellen antwoordt u ontkennend: 'Nee, ik ging niet naar de dorpen ver weg, ik ging naar Sultanpur zelf maar niet naar andere dorpen' (CGVS, p. 20). Over natuurrampen in uw regio zegt u niets te weten wanneer u hier naar wordt gevraagd. Wanneer u specifiek naar overstromingen wordt gevraagd zegt u dat deze er wel waren maar dat het kleine overstromingen waren die geen schade veroorzaakten (CGVS, p. 20). Volgens de informatie van het CGVS zijn er geregeld zware overstromingen geweest in onder meer het district Surkh Rod die zowel gronden en huizen vernield hebben als het leven gekost hebben aan mensen. Het feit dat u geen gedetailleerder beeld kunt geven van deze terugkerende overstromingen tast verder uw geloofwaardigheid aan. U vertelt ook over een aardbeving van 7 of 8 jaar geleden die volgens u maar twee minuten duurde en de grond wat deed schudden (CGVS, p. 20). Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat er in 2013 een aardbeving was die onder meer ook Surkh Rod getroffen heeft, waar een persoon stierf, 50 mensen gewond raakten en acht huizen vernield werden. Bij de lijst van getroffen dorpen in Surkh Rod vinden we ook Sultanpur terug. Het is bijzonder onaannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van een zware aardbeving in 2013 in uw hoofddorp. Hoewel u volgens uw verklaringen toen aan het werk was in Kandahar mag toch verwacht worden dat u hiervan iets zou gehoord hebben van uw familie. Bovendien wordt er aan uw beroepsactiviteiten in Kandahar evenmin enig geloof gehecht (zie infra).

Uw kennis over de veiligheidssituatie in uw regio is eveneens te beperkt. Zo zegt u dat Surkh Rod niet veilig is en bevolkt is door de taliban en door Daesh (Islamitische Staat) maar kunt u, wanneer u hier naar wordt gevraagd, geen enkel voorbeeld geven van een incident dat u zou hebben meegemaakt of over gehoord. Het enige dat u kunt zeggen is dat er, toen u in Kandahar was, een huis is aangevallen door de Amerikanen in uw regio (CGVS, p. 20). Over de taliban in uw regio wist u enkel te zeggen dat ze 's nachts buiten komen, geld nemen van de dorpschoufden en huizen aanvallen van mensen die bij de overheid werken. Dit zijn geen adequate en doorleefde verklaringen voor iemand die afkomstig is uit een uiterst volatiele regio.

U maakt ook verschillende fouten bij het uitleggen van de weg die u moest nemen vanuit uw dorp om naar andere plaatsen te gaan. Gevraagd hoe u van uw dorp naar het districtscenrum in Sultanpur ging antwoordt u dat het een rechtstreekse weg van uw dorp naar Sultanpur Foladi is en dat je langs Saidan, Momen Abad, Sultanpur Olia (hoog Sultanpur), Danda passeert en dan aankomt bij Sultanpur Foladi (laag Sultanpur). Deze volgorde komt echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo ligt Sultanpur Olia voor Momen Abad. Bovendien passeer je nog 2 dorpjes op die weg, Moghul Khail en Doste Khail, dorpjes die u blijkt niet te kennen toen u hiernaar gevraagd wordt (CGVS, p. 17-18). Ook hebt u nog nooit gehoord van Burhannudin, een dorpje die net voor Saidan ligt op de weg (CGVS, p. 17).

Gevraagd naar de weg van uw dorp naar Jalalabad, waar u ook ging, antwoordt u dat je passeert langs Saidan, Momen Abad, Sultanpur, Danda, Sultanpur Foladi, Nasian Muy Mubarak, Do Saraka, Baghrami en dan Jalalabad. Naast het feit dat het vreemd is dat u, gevraagd naar de route die u nam enkel de dorpen kunt opsommen en niets meer, is het ook vreemd dat u heel wat dorpen niet noemt. Zo maakt u geen enkele melding van andere dorpen die vlak aan de weg liggen naar Jalalabad zoals, Qata Ahmadzai, Sorate Afandi, Mirza Ali Abad, Naghrak, Bala Zerani. Nog vreemder is het wanneer blijkt dat u verschillende van deze dorpen ook helemaal niet kent. Gevraagd naar Sorate Afandi, Mirza Ali Abad, Naghrak en Chak Noeri blijkt u hier nog nooit van gehoord te hebben, hoewel deze dorpen vlak op de weg naar Jalalabad liggen en u deze dus zeker passeerde.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst uit het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar provincie.

Ten tweede is het ongeloofwaardig dat u van 2008 tot 2013 tewerkgesteld was in de luchthaven van Kandahar.

Gevraagd naar uw job in Kandahar antwoordt u dat u eerst handenarbeid verrichtte en dan later verantwoordelijke werd van de winkel op de luchthaven waar u handschoenen, schoppen en ander gereedschap aan de arbeiders gaf (CGVS, p. 9). Wanneer u wordt aangespoord om meer te vertellen over uw job antwoordt u hetzelfde. Wanneer u er op wordt gewezen dat u vijf jaar die job hebt uitgeoefend dus dat u daar wat meer over moet kunnen vertellen, antwoordt u: 'dat was onze dagelijkse job. We bleven op die basis, ons kamp was dichtbij het Afghaanse legerkamp maar ons werk was in de basis met de Amerikanen. Er was een Amerikaanse compagnie daar. Iedere dag werkten we in dat kamp' (CGVS, p. 9). Wanneer u vervolgens specifiek wordt gevraagd naar uw job zelf antwoordt u dat u werkte in de winkel en de arbeiders de dingen gaf die ze nodig hadden tot vier uur in de namiddag

(CGVS, p. 9). Daar opnieuw blijkt dat u bijzonder weinig info geeft wanneer u open vragen worden gesteld wordt opnieuw overgegaan tot meer gesloten vragen. Er wordt u gevraagd om wat te vertellen over uw eerste job, de twee jaar dat u als handarbeider werkte. U antwoordt: Ik moest met een schop werken, bijvoorbeeld als er riolen werden aangelegd. Nadat ze hun werk voltooid hadden moesten we het opvullen' (CGVS, p. 9). Gevraagd naar voorbeelden van wat u moest doen als arbeider zegt u dat u niet anders moest doen dan 'scheppen' (CGVS, p. 9). Enig detail of specificiteit kunt u hier echter niet over geven, wat vreemd is, gezien u deze job twee jaar zou hebben uitgeoefend. Daarna wordt u gevraagd over uw werk in de winkel. Hierover zegt u dat u gereedschap binnenkreeg, helmen, laarzen, maskers, handschoenen, dat u die moest sorteren en geven aan de arbeiders als ze die nodig hadden (CGVS, p. 9). Aangezien dit opnieuw een uiterst vage beschrijving is wordt u specifiek gevraagd naar de winkel, wat u moest doen en van wie de leveringen kwamen. U zegt dat dat de verantwoordelijkheid was van de Amerikanen, dat u niet weet vanwaar de leveringen kwamen. Wanneer een container gebracht werd moest u gewoon alles in de winkel zetten (CGVS, p. 10). Dit is echter opnieuw een ondoorleefde beschrijving die andermaal niet te rijmen valt met iemand die effectief voor die periode deze job zou hebben uitgeoefend en tast verder uw geloofwaardigheid aan. U zegt ook dat u in die vijf jaar dat u op de basis in Kandahar werkte nooit de basis hebt verlaten, tenzij om naar huis te gaan op verlof. U bent ook nooit in Kandahar zelf geweest (CGVS, p. 10-11). Volgens u mocht u de basis niet verlaten (CGVS, p. 10). Het is vreemd te noemen dat u de basis in vijf jaar tijd maar eenmaal mocht verlaten om naar huis te gaan en voor de rest moest binnen blijven. Wanneer u wordt gewezen op dit feit, antwoordt u: 'we werkten. Los van dat waren er problemen in Kandahar, zelfs als we naar huis gingen waren we zeer bang' (CGVS, p. 11). Dit is bezwaarlijk een doorleefde verklaring te noemen voor de reden waarom u vijf jaar op de basis moest blijven. Uw verklaringen worden ook ongeloofwaardiger wanneer blijkt dat u bijna niets kunt zeggen over wat u dan deed met uw vrije tijd in de luchthaven. Hierover zegt u: 'in het kamp gingen we naar onze kamers en waren we daar' (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt aangespoord meer te vertellen over hoe u ontspande zegt u dat er ook gekaart en gekookt werd (CGVS, p. 12). Logischerwijs mag verwacht worden dat u wat meer zou kunnen vertellen over uw tijd op de basis in de luchthaven aangezien u in vijf jaar tijd de basis maar een maal verlaten hebt. Het feit dat u dit niet kan tast verder uw geloofwaardigheid aan.

Gevraagd naar hoe de basis eruit zag zegt u dat jullie dicht bij het Afgaans leger gestationeerd waren, dat er een kleine bazaar was en een residentiegebied voor de families van de officieren. Iedere dag moest u de bus nemen van jullie kamp naar de effectieve luchthaven. Daarover zegt u dat dit een gigantische basis is, dat jullie deel beschermd werd door Bulgaarse troepen en dat de Amerikanen ver van jullie waren (CGVS, p. 11). Gevraagd naar meer details over de basis antwoordt u: Ander dan dat is er niks anders. Als je me vragen stelt zal ik je zeggen wat ik weet' (CGVS, p. 12). De luchthaven van Kandahar is echter één van de grootste luchthavens van Afghanistan. Zelfs als u maar in een welbepaald gebied tewerkgesteld was mag logischerwijs wel worden verwacht dat u wat meer info zou kunnen geven. Over de veiligheid in de luchthaven zegt u dat er twee of drie keer per week aanvallen waren. Dan is het vreemd dat u, hiernaar gevraagd, er maar twee kunt opnoemen, een aanval van de taliban en een explosie aan de ingang van de luchthaven. Over beide kunt u niet meer details geven (CGVS, p. 12).

U verklaart dat u op de luchthaven werkte voor een aannemer genaamd Contrack International. Gevraagd naar de precieze activiteiten van Contrack wist u enkel te zeggen dat het project 260 heet en dat ze landingsbanen bouwden voor de vliegtuigen, een workshop en werkte op de luchthaven. Uw enige rol hierin volgens u was het vullen van rioolputten (CGVS, p. 22). Het is volstrekt onaannemelijk dat u niet meer gedetailleerde informatie kunt geven aan de constructieprojecten waar u aan gewerkt hebt in de luchthaven in Kandahar. Vooral aangezien Contrack verschillende contracten heeft gekregen van het Amerikaanse leger om dingen te bouwen op de luchthaven in Kandahar zou toch mogen verwacht worden dat u hier wat over kon vertellen. Bovendien is Contrack een partner van het Amerikaanse leger waardoor het vreemd is dat u zegt dat u niks te maken had met de Amerikanen en dat zij ver van u op de luchthaven gestationeerd waren (CGVS, p. 11.) U zou toch moeten weten dat Contrack, uw werknemer werkte in opdracht van de Amerikanen.

Ten derde geeft u ook op andere aspecten van uw leven geen zicht.

U bent volgens uw verklaringen nooit naar school geweest (CGVS, p. 4). Gevraagd naar de reden hiervoor zegt u dat u geen tijd had. Wanneer om meer verduidelijking wordt gevraagd zegt u dat u werkte en arm was (CGVS, p. 4). Gevraagd naar wat u leerde in de madrassa (koranschool) antwoordt u dat u enkel de Koran leerde en niets anders. Meer kunt u hierover niet vertellen. U verklaarde tijdens het gehoor dat u in uw jeugd moest helpen op de velden van uw vader (CGVS, p. 6). Nochtans had u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat uw beroep marktkramer was samen met uw familie (verklaring DVZ, vraag 12). In reactie hierop zegt u dat u dit niet gezegd hebt.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De documenten die u bij uw asielaanvraag hebt gevoegd veranderden niets aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers enkel pas waarde wanneer ze worden vergezeld van geloofwaardige verklaringen, wat hier duidelijk niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De envelop uit Afghanistan, waarmee uw documenten zijn opgestuurd, bewijzen enkel dat u post gekregen hebt uit Kaboel.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Surkh Rod gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Nangarhar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 26 oktober 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 24, 25). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U bleef echter bij uw verklaringen (CGVS, p. 24, 25)

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Het

et CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdzaak geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van "de algemene motiveringsplicht", van "de medewerkingsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, van "het recht om te worden gehoord" en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het is voor verzoeker volkomen onbegrijpelijk dat verweerder poneert dat hij niet zou hebben meegewerkt aan zijn procedure. Hij stelt dat hij wel degelijk heeft meegewerkt en dat het in de realiteit verweerder is die zijn medewerkingsplicht heeft geschonden. Hij wijst erop dat hij slechts één keer werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Hij meent dat hij een tweede keer diende te worden gehoord gelet op verweerders bewering dat zijn verklaringen omtrent zijn regio van herkomst niet doorleefd zouden zijn terwijl hij zeer uitgebreide verklaringen aflegde en uit het gehoorverslag blijkt dat hij veel informatie wist te verschaffen over zijn regio van herkomst, aldus verzoeker. Op die manier zou hij de mogelijkheid krijgen, zo stelt verzoeker, om enige uitleg te geven over de voorgehouden "opmerkelijke lacunes" en de beweerde niet-doorleefde verklaringen, hetgeen de eventuele ongeloofwaardigheid inzake zijn recente afkomst uit zijn regio zou wegnemen. Verzoeker citeert uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Vervolgens meent verzoeker dat hij middels zijn verklaringen meer dan voldoende heeft aangetoond afkomstig te zijn uit Sultanpur. Hij stelt dat hij een nauwkeurige beschrijving kon geven van zijn woonplaats in de provincie Nangarhar en aldus zeer goed weet waar het is gelegen. Volgens hem baseert verweerder zijn geloofwaardigheidsbeoordeling en vaststelling niet op enig materieel bewijs, niet op een COI en enkel op veronderstellingen en buikgevoel, hetgeen volgens hem onvoldoende gronden zijn. Hij stelt dat zijn uitgebreide verklaringen aangaande zijn regio van herkomst op een erg subjectieve

wijze werden beoordeeld. Hij wijst erop dat verweerder in de bestreden beslissing impliciet erkent dat verzoeker heel wat kennis blijkt te bezitten met betrekking tot elementen uit het district Surkhrod en Afghanistan en dat verzoekers kennis omtrent zijn regio door verweerder in het geheel niet wordt betwist of ingestudeerd zou zijn. Verzoeker citeert uit de eerste pagina's van zijn gehoorverslag en meent dat de korte weergave van zijn antwoorden mogelijk te wijten zijn aan de summiere vertalingen van de tolk, waaruit verweerder concludeerde dat verzoekers verklaringen niet doorleefd zijn. Verder wijst hij erop dat hij analfabeet is, geen onderwijs heeft genoten, heel geïsoleerd opgroeide in een niet-stimulerende omgeving met weinig sociale contacten en dat hij op landbouwgronden werkte en voor het vee zorgde. Volgens hem mag er geen al te hoog kennisniveau worden verwacht. Hij stelt nogmaals dat hij op zeer veel vragen van de *protection officer* inzake zijn herkomst wel degelijk doorleefde, nuttige en uitgebreide antwoorden heeft gegeven. Hij citeert uit zijn gehoorverslag zijn verklaringen over waar hij heeft gewerkt op de landbouwgronden en met het vee. Hij verwijst voor het overige integraal naar zijn gehoorverslag, waaruit volgens hem genoegzaam blijkt dat hij doorleefde verklaringen aflegde.

Verder meent verzoeker dat verweerder zich tracht te verschuilen achter zijn discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis voldoende dan wel doorleefd is teneinde aan de beweerde herkomst het voordeel van de twijfel toe te kennen, en wijst hij erop dat deze discretionaire bevoegdheid wordt begrensd door de eisen van redelijkheid en billijkheid en door het feit dat de motivering draagkrachtig dient te zijn. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en naar Canadese rechtspraak en voert aan dat het *in casu* goed mogelijk is dat de dossierbehandelaar over een zeer gedetailleerde kennis beschikt betreffende de regio van herkomst maar dat dit niet impliceert dat dit ook van verzoeker kan worden verwacht. Vervolgens citeert verzoeker uit rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt hij dat het vaststaat dat verweerder geen rekening hield met de voor verzoeker gunstige verklaringen. Hij verwijst naar zijn gehoorverslag. Hij voegt toe dat rekening moet worden gehouden met de erg jonge leeftijd waarop hij moest gaan werken op de landbouwgronden en nadien als arbeider op de luchthaven van Kandahar, waar hij voornamelijk *"lage handenarbeid"* verrichtte, alsook met het feit dat hij in Griekenland dertien maanden lang was gedetineerd, zodat volgens hem een uiterst strikte toepassing van een "redelijk te verwachten kennisniveau" uitgesloten is als methode om zijn regio van herkomst vast te stellen. Hij meent ook dat verweerder op geen enkele wijze rekening hield met zijn kwetsbaar profiel. Hij stelt dat hem minstens het voordeel van de twijfel diende te worden toegestaan.

Vervolgens stelt verzoeker dat verweerder heeft nagelaten zijn situatie grondig te onderzoeken. Volgens hem blijkt uit zijn verklaringen dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is gekomen. Hij wijst erop dat, opdat iemand als vluchteling kan worden beschouwd, hij niet eerst vervolgd dient te zijn geweest en dat een gegronde vrees voor een toekomstige vervolging volstaat. Hij citeert uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 waaruit hij opmaakt dat de activiteit van hem en zijn broers, met name hun werkzaamheden op de luchthaven van Kandahar, een belangrijk materieel feit is. Hij citeert tevens uit een rapport van EASO van september 2016 waaruit volgens hem blijkt dat rekrutering in zijn regio een feit is. Vervolgens stelt hij als volgt: *"Rekening houdend met het profiel van verzoeker (zie hoger) en het feit dat hij op de luchthaven van Kandahar geen bijzondere taken uitoefende, zijn diens verklaringen voldoende om te besluiten dat verzoeker een risicoprofiel heeft. Verzoekers profiel komt overeen met drie categorieën waarvoor het UNHCR in zijn recentste richtlijn internationale bescherming adviseert, namelijk de categorie van c) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the ANSF/pro-government forces; d) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the International Military Forces; e) Humanitarian Workers and Development Workers. Ingevolge dit profiel is het aannemelijk dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn tewerkstelling op de luchthaven van Kandahar, en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is, noch een binnenlands beschermingsalternatief. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij ook hier de vraag stelt inzake doorleefde verklaringen. Verzoeker is formeel: zijn verklaringen zijn coherent en doorleefd."* Verder stelt hij dat verweerder niet betwist dat zijn verklaringen over zijn baan op de luchthaven van Kandahar coherent en geloofwaardig zijn. Hij meent dat het hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij eenvoudige taken had; dit is volgens hem onvoldoende om zijn risicoprofiel als ongegrond af te wijzen. Hij stelt dat verweerder een uitvoerig onderzoek had moeten doen van de luchthaven van Kandahar, temeer daar verweerder zijn kennis van de luchthaven van Kandahar niet lijkt te betwisten, noch zijn verklaringen over de aanwezigheid van het Afghaanse leger en buitenlandse troepen. Verzoeker citeert vervolgens uit een arrest van de Raad, waaruit hij afleidt dat verweerder een uitgebreid onderzoek kon voeren en meent dat verweerder dit *in casu* heeft nagelaten. Hij merkt op dat geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld met betrekking tot zijn werk, hetgeen volgens hem niet mogelijk is omdat het onderzoek te beperkt is wat naar zijn mening wordt aangetoond door de beperkte

vragen in het gehoorverslag. Hij meent dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Hij stelt thans een nieuw stuk voor te leggen dat bevestigt dat hij van 2008 tot 2013 in Kandahar heeft gewerkt. Hij citeert uit een rapport van UNHCR waarin volgens hem wordt gesteld dat men de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het geheel moet bekijken en wijst erop dat deze benadering wordt toegepast in het Verenigd Koninkrijk.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een document betreffende zijn werk van 2008 tot 2013 samen met een vertaling en de envelop (stuk 2) en het EASO "*Country of Origin Information Report. Afghanistan Recruitment by armed groups*" van september 2016 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban werd bedreigd wegens zijn werkzaamheden op de luchthaven van Kandahar. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit het dorp Sultanpur, district Surkh Rod, provincie Nangarhar, gelet op (a) zijn niet-doorleefde verklaringen over en zijn lacuneuze kennis van het dorp Sultanpur en het district Surkh Rod, (b) zijn beperkte kennis van de veiligheidssituatie in zijn beweerde regio van herkomst, (c) zijn niet de met de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') overeenstemmende verklaringen over de weg van zijn dorp naar andere plaatsen, waaronder Jalalabad, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde tewerkstelling op de luchthaven van Kandahar van 2008 tot 2013 gelet op zijn niet-doorleefde verklaringen en gebrekkige kennis van de luchthaven en het bedrijf Contrack, (iii) hij ook over andere aspecten van zijn leven vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde, en (iv) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt een ander licht te werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermog acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermog acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake

feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Waar verzoeker erop wijst dat hij analfabeet is en geen onderwijs heeft genoten, dient erop gewezen dat ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Waar hij stelt dat hij heel geïsoleerd opgroeide in een niet-stimulerende omgeving met weinig sociale contacten, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote *post factum*-verklaring. Nooit eerder maakte verzoeker immers melding van het feit dat hij zou zijn opgegroeid in sociaal isolement en een niet-stimulerende omgeving met weinig sociale contacten. Dit is overigens moeilijk in overeenstemming te brengen met zijn verklaring dat hij naar andere plaatsen rond zijn dorp ging en dat hij op de luchthaven van Kandahar heeft gewerkt. Wat betreft zijn beweerde tewerkstelling op de landbouwgronden en als hoeder van het vee, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij en zijn familie marktkramers waren. Verzoeker voert hiertegen geen enkel inhoudelijk verweer in onderhavig verzoekschrift. Ten overvloede dient opgemerkt dat niet kan worden ingezien op welke wijze het louter werken op landbouwgronden en het zorgen voor vee op zich ertoe zou kunnen leiden dat men niet in staat is om op een doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige manier te vertellen over de regio waarin men beweert zijn hele leven te hebben gewoond.

Waar verzoeker verder stelt dat verweerder de medewerkingsplicht heeft geschonden, dient er vooreerst op gewezen dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de commissaris-generaal of de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Verder dient vastgesteld dat verzoeker wel degelijk uitgebreid werd gehoord. Verzoeker verklaarde op het einde van dit gehoor dat hij alle vragen had begrepen en dat hij alle redenen voor zijn vlucht heeft kunnen uiteenzetten (gehoorverslag CGVS, p. 25-26). Verzoeker stelt dat hij tijdens een tweede gehoor zou hebben kunnen verklaren waarom er lacunes voorkomen in zijn verklaringen of waarom zijn verklaringen niet doorleefd voorkomen; niets weerhield verzoeker evenwel dienaangaande de nodige verklaringen in zijn verzoekschrift te geven, *quod non*. Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, doet geenszins afbreuk aan het voorgaande.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift betreffende zijn beweerde afkomst uit het dorp Sultanpur niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstige poging om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Waar hij wijst op de informatie die hij volgens hem wél correct wist te geven, dient er vooreerst op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofdte van het CGVS geenszins de

verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Bovendien doet het feit dat verzoeker over een aantal elementen wél correcte informatie zou hebben gegeven op zich geen afbreuk aan het niet-doorleefde en lacuneuze karakter van vele andere van zijn verklaringen, temeer daar hij in onderhavig verzoekschrift slechts verwijst naar verklaringen met betrekking tot zijn werk op de landbouwgronden en het zorgen voor het vee, waarvan hoger reeds werd vastgesteld dat deze ongeloofwaardig zijn. Waar verzoeker aanvoert dat de tolk zijn verklaringen op een summiere wijze zou hebben vertaald, kan hij geenszins worden gevolgd. De verklaringen die hij citeert uit zijn gehoorverslag betreffen vragen waarop slechts een kort antwoord kan worden gegeven (naam, geboortedatum en -plaats, welk jaar het volgens de Afghaanse kalender is, woonplaats en of de ouders nog in leven zijn), waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat de tolk zijn gezegden op een summiere wijze zou hebben vertaald. Dit klemt des te meer daar noch verzoeker, noch zijn raadsman tijdens het gehoor op het CGVS enige melding maakten van vertaal- of andere communicatieproblemen met de tolk en/of de *protection officer*.

Waar verzoeker wijst op zijn kwetsbaar profiel omdat hij op jonge leeftijd moest gaan werken op de landbouwgronden, weze herhaald dat aan deze tewerkstelling geen geloof kan worden gehecht. Op welke wijze het feit dat hij "*lage handenarbeid*" zou hebben verricht op de luchthaven van Kandahar en dat hij gedurende dertien maanden gedetineerd was in Griekenland zouden maken dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker op geen enkele wijze nader toegelicht. Ook waar verzoeker verwijst naar een risicoprofiel in zijn hoofde omwille van zijn beweerde werkzaamheden op de luchthaven van Kandahar, dient er vooreerst op gewezen dat in de bestreden beslissing op terechte wijze wordt vastgesteld dat verzoeker ook deze werkzaamheden niet aannemelijk weet te maken gelet op zijn niet-doorleefde en gebrekkige verklaringen dienaangaande. Verzoeker komt daaromtrent niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten waarom deze gevolgtrekkingen volgens hem onjuist zouden zijn. Dergelijk verweer is niet dienstig. Voorts komt verzoeker niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl het aan hem toekomt om zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* uiteen te zetten. Een verwijzing naar dergelijke algemene informatie volstaat hiertoe geenszins.

Wat betreft het bij onderhavig verzoekschrift gevoegde stuk 2 dient vastgesteld dat de bijgevoegde vertaling geenszins kan worden beschouwd als een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorzien in artikel 8 PR RvV. Hoe dan ook is dit stuk geenszins van aard om een ander licht te werpen op de voorgaande vaststellingen. Er dient immers op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Dit klemt des te meer gelet op het gesolliciteerd karakter van dit stuk dat een week na de bestreden beslissing werd opgesteld. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Betreffende het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van EASO (stuk 3) dient er nogmaals op gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, terwijl verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Sultanpur, district Surkh Rod, provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde herkomst uit de provincie Nangarhar aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RVS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER